

Hjerteklinkeren

Louise Floor Frellsen

Dråber af blod steg opad og samlede sig til små plamager på overfladen af den dampende væske, imens hjertet krystalliserede sig i karret. Da væsken ikke længere sydede, fiskede Sabrina det forsigtigt ud med den tregrenede tang. Hun placerede det nu hærdede hjerte nænsomt i den roterbare skruetvinge. Hun drejede det, imens hun sikrede sig, at ingen af de takkede ben, der støttede krystalhjertet, skyggede for nogen af de årer, hun skulle have fat i. Det var et usynligt smil, hun gav sig selv, da hun tændte gennemlysningen, der fik mindeårerne til at fremstå som flammende orange tråde, og trækårerne til at ligne sorte floder imod den røde krystals baggrund. Hun havde ramt helt rigtigt.

Ethvert hjerte var som at se et kunstværk, når lyset afslørede, hvordan personligheden stod malet i det. Hun havde været fascineret af teknologien, lige siden hun var barn, og det første forsøg med personlighedskirurgi var i medierne. Nu havde hun selv uddannet sig som hjerteklinker og udgivet flere tidsskrif-

tartikler om nye fund i feltet. Det havde ikke ændret det mindste på, at hun altid havde lyst til at nærstudere hjerterne og få en forståelse af, hvilken person der havde formet det. Men det var ikke sundt for patienten at undvære sit hjerte, så indgrebet skulle gå så hurtigt som muligt.

Hammer og mejsel blev derfor straks fundet frem. Opgaven var ligetil. Hjertets ejer havde gjort så meget af forarbejdet allerede, at jalousien havde trukket sig væk fra resten af patientens karaktertræk og stort set ikke havde nogen sideårer, der filtrede sig sammen med de andre personlighedstræk. Med lidt mere tålmodighed kunne hjertets ejer sikkert have klaret ændringen selv, helt uden hendes indblanding. Men at mange af hendes klienter manglede tålmodighed, var jo netop det, der gav hende et job, så hun skulle endelig ikke klage. Ligesom klienten, hvis hjerte hun stod med nu, var de fleste bare mere trygge ved at få fjernet en uønsket del, såsom jalousien, frem for at få et transplantat af noget, der kunne komme dem generelt til gode, såsom tålmodigheden. Åbenbart var tanken om at have en del af en anden i sit hjerte svær at acceptere. Desuden havde klinikken

ikke ligefrem et bugnende lager af de træk, som klienterne gerne ville have mere af.

Sabrina satte spidsen af sylen til krystallen lige under det højre forkammer. Vinklede den en smule og gav den et enkelt afmålt slag. Sylen borede sig nogle millimeter ind. Hjørnet over det venstre hjertekammer flækkede fra og efterlod en ren flade imellem de to dele, hun splittede. Sabrina gav sig selv et enkelt anerkendende nik. Intet var smuldret væk, så det ville være nemt at klinke sammen igen efter indgrebet. Nu var den sværeste del overstået. Hun brugte en kroget tang til at kradse en smule mere åbning for enden af en åre, til hun ramte det bløde inde i den krystalliserede kanal.

Det var rutine, muskelhukommelsen styrede hendes bevægelser, men det mindskede ikke Sabrinas stolthed ved sit håndværk. Hun greb pincetten, der var lagt nøje frem inden indgrebet, så hun kunne tage den uden at flytte synet fra hjertet og uden at behøve en assistent til at række den frem. Så kunne hun arbejde i fred. Et sikkert greb sikrede, at enden af åren ikke frynsede. Tøven var den sikreste måde at komme til at begå fejl, så Sabrina kunne kun tillade sig at tvivle eller være nervøs før og

efter indgrebet. Når det gjaldt hjerteklinkeri, måtte det gøres med overbevisning eller slet ikke. Så et langsomt træk, så åren snoede sig ud af sin bolig som en orm, der flygter op til overfladen, når det regner.

Der var modstand. Sabrina spændte i kæben. Hun havde overset en enkelt sidegren, der stadig forbandt åren til klientens perfektionismeåre. Hun rynkede brynene. Skulle hun bare rykke den fri? Eller lade en smule tilbage? Det gav som regel et mere balanceret resultat ikke komplet at fjerne nogen former for trækårer, for der var ikke mange personer derude, som ikke havde bare lidt af alle personlighedstræk i sig. Men det var ikke det, hun var blevet bedt om, påmindede hun sig selv. Når først klienter var blevet trætte af en del af sig selv, syntes de sjældent, at det var nok at have mindre af den. De ville have den helt væk. Så var det vel hendes opgave at gøre, som de bad om, og fjerne den af de små årer i hjertet, der pumpede deres uønskede karaktertræk ud i deres sind, og ikke at begynde at stille spørgsmål eller træffe beslutningen på patientens vegne ud fra, hvad de fleste andre mennesker havde og ikke havde.

Otte minutter efter at hjertet var kommet i krystalliseringskaret, lå det i optøningskammeret, og derefter var det kirurgernes ansvar.

Sabrina rullede med skuldrene. Hun kom altid til at sidde så anspændt igennem proceduren. Hun kunne lide sit håndværk og følte en brændende professionel stolthed, når hun klinkede et hjerte sammen, så man knap kunne se, at det havde været brudt, men tiden var en uomgængelig faktor. Det var ikke sundt for nogen at undvære sit hjerte, uanset hvor kort tid det drejede sig om, så det var altid en lettelse, når hun kunne give hjertet tilbage, og det var kirurgernes tur til at have travlt.

Jalousiåren arkiverede hun i et hermetisk lukket glas med data om længde, type og cpr-nummer for patienten. Hun fik sat den printede label lidt skævt på glasset, men hun gad ikke at spilde sin tid på at rette det. Det var rent formalitetsarbejde, og hendes præcision reserverede hun til sit rigtige arbejde. Hun pakkede den afskårne ende af perfektionismen væk på samme måde. Når glassene stod ved siden af hinanden, var det tydeligt, hvordan jalousien var flosset og tyndslidt takket være ejerens indsats imod den, imens perfektionismen så ud til at være velholdt, have været

velintegreret i hjertet og bo der i bedste velgående. Så hvorfor fjerne det? Hun rystede på hovedet og trak på skuldrene. Det var alligevel ikke hendes opgave at beslutte, hvad der skulle fjernes eller blive. Det havde de psykologer til at vurdere, længe før hjertet blev taget ud af kroppen.

Steriliseringsslusen åbnede, og Sabrina forlod klinkerummet. Lunkent vand fossede ned over hendes underarme og skyllede sæben med sig ned til bunden af vasken, hvor det dannede et lille bjerg af bobler omkring afløbet. Hun skævede til uret. Endnu en lang dag, men effektiv. Nu manglede hun bare markering af de fjernede årer og et journalnotat, så kunne hun komme ud ad døren. Hun havde planer, og inden dem ville hun gerne nå et bad, der gik længere end til albuerne.

En let brise svøbte sig om Sabrinas ansigtet, da hun cyklede over Trangravsbroen. Hun slog kort blikket ned mod uret. Forbistret, hun var allerede sent på den, selvom det ikke var voldsomt. Endnu. Hun var kommet til at bruge for lang tid derhjemme på at nyde at gøre sig i stand, inden hun skulle i byen. Der var noget

luksuriøst over forberedelsen, som alligevel var spildt i hverdagen, hvor hun skiftede til uniform, så snart hun nåede klinikken. Hun vidste også, at Annette værdsatte, at hun havde gjort sig umage, før hun dukkede op til et af hendes arrangementer. Men Annette værdsatte det trods alt mere, at folk mødte op til tiden, så Sabrina satte sit look over styr ved at trampe hårdt i pedalerne for at nå frem i tide. Hun røg op på bremsen, da en turist pludselig forvildede sig ud på cykelstien, og hun sendte et misbilligende blik mod operaen, den evige grund til, at det i turistsæsonen var direkte livsfarligt at cykle her. Hun passerede den næste bro ud mod Holmen uden forhindringer.

Sabrina havde nydt, at Annettes arrangementer i starten havde flyttet rundt og givet hende muligheden for at se alle mulige afkroge af København, hun ellers ikke ville være stødt på. Nu om stunder var det dog faldet mere til ro, og det var nærmest altid herude ved Holmen, at hun stillede op for at være statist og mindedes sine yngre dage som ny iværksætter. Sabrina brød sig meget bedre om sin nuværende hverdag, hvor klinikken var veletableret, og hun kunne være specialist, som hun var uddannet til, i stedet for at skulle jonglere alskens opgaver fra

økonomi til hjemmesidedesign. Det var også meget bedre for klinikken, at de nu havde nogen, der vidste, hvad de lavede, til de opgaver. Sabrina savnede bestemt ikke at skulle søge investorer og tilladelser. Men der var nu alligevel en helt særlig stemning i Annettes verden, som det var dejligt at kunne besøge. Det hele gik lidt hurtigere. Der var mere på spil. Alle, hun omgav sig med, var optaget af drømme om fremtiden og at få deres projekter til at lykkes.

Sabrina drømte mere om at se det, hun havde skabt, vokse sig stort end at skulle til det næste projekt. Alligevel blev hun lidt nostalgisk omkring tiden, hvor hun var i centrum af alt det hektiske. Desuden nød hun at blive mindet om, hvor langt hun var kommet. Hun ville ikke indrømme det højt, men det føltes godt at blive vist frem som en succeshistorie.

Arrangement blev holdt i en gammel fabriksbygning, der indeni var blevet givet en makeover med glas, stål og designermøbler. Det lignede næsten ethvert sted, hvor hun havde været til sådan et netværksarrangement. *Up and coming*, kaldte Annette det. *Kulturhistorisk fundament for fremtiden*. Sabrina var overbevist om, at hun efterhånden havde set alle steder, der

kaldte sig for *Københavns Silicon Valley*. Hun var også rimeligt overbevist om, at der ikke var nogen af dem, der navngav stederne sådan, der rent faktisk havde besøgt Silicon Valley.

Sammenkomsten blev holdt på anden sal. Allerede inden hun var nået igennem foyeren, var Sabrinas puls steget. Nervøsiteten var en gammel vane, og hun mindede sig selv om, at hun ikke havde noget på spil i aften. Hun var sikret en chance for at sige hej til Annette, aftensmad og en undskyldning for et par drinks. Hun kunne vinde lidt udvidet netværk og måske chancen for i fremtiden at kunne sige, at hun havde mødt en eller anden stor forretningsmand, før hans virksomhed tog fart. Der var til gengæld absolut intet at tabe. Det hjalp lidt på pulsen at minde sig selv om, at hun bare var der for at opleve det, og ikke fordi hun skulle opnå noget, men den kom ikke helt ned på hvileniveau. Hun påstod overfor sig selv, at resten måtte være på grund af cykelturen, men hun vidste godt, at det ikke var helt sandt. Hun valgte trappen for ikke at ende i en elevator med nogen, der var vigtige, før Annette havde nået at give hende en briefing om, hvad hun skulle fortælle dem. Med Annette var der trods alt altid en årsag til invitationen, der gik langt ud over, *du*

er min ven, så det kunne være dejligt, hvis du var her. Sabrina sukkede og trak på smilebåndet. Nej, med Annette var der altid en plan. Ofte en nøje planlagt én med masser af lag. Hun tog trappen to trin ad gangen. Det var ikke et godt look at være fashionably late, når en stor del af ens opgave til festen var at fylde ud, så det ikke skulle se tomt ud, når de vigtige ankom.

”Sabrina.” Annette rakte et glas hvidvin frem foran Sabrina, inden hun overhovedet havde fået lukket døren til opgangen bag sig. Annette viftede hendes undskyldning for forsinkelsen ud af luften, så snart hendes egen hånd var fri til det. ”Vi har kun et enkelt stop på din agenda i aften. Herren med det lilla slips. Hvis du lige vil lire det sædvanlige om CE-mærkning af for ham, så kan du bare nyde aftenen derefter. Vær sød at blive i hvert fald en times tid.”

”Yes, ma’am,” svarede Sabrina med et grin.

Det var altid lidt sært at skulle ligne en tilfældig forbi-passerende, imens man i virkelighed var der som reklamesøjle. Men oprigtigheden af Sabrinas taknemmelighed over Annettes hjælp var god nok, og trangen til at gøre noget til gengæld overdøvede akavetheden over at skulle være sælger. De bevægede

sig igennem den langsomt groende menneskemængde, der bredte sig i fællesarealerne mellem kontorer, som var afgrænsede af glasvægge og potteplanter, som viste, hvor de næsten usynlige hjørner var.

”Så hvordan går det? Har Janus og børnene det godt?” spurgte Sabrina for at udnytte de få øjeblikke, hun havde Annette for sig selv.

De sås ofte, men alt for sjældent, hvor det kun var de to, så Sabrina slap ikke Annette af syne, imens de gik for at få så meget som muligt med på den tid, de havde.

”Ork ja, de hygger, og min svigermor er en skat og hjælper med putningen i aften, imens jeg er her.” Smilet var bredt. Hun var tydeligt stolt af, hvordan det lykkedes at jonglere det hele, men selv den upåklageligt lagte make-up kunne ikke helt skjule, at Annette fyldte de vågne timer og ikke havde mange sovende. ”Men jeg siger dig, husjagten er umulig. Det kan slet ikke lade sig gøre at finde noget, der ikke ligger for evigt fra byen.”

”Du må snart se at finde nogen med selvkørende biler eller personlige droner, som du kan hjælpe i gang, så du kan skære ned på transporten,” sagde Sabrina med et drillende blink.

Annette skar en grimasse, men nåede ikke at svare, for de var nået frem til deres mål.

Det lilla slips stod og snakkede med en anden gut, hvis påklædning ikke havde nogen nemme kendetegn. Til gengæld havde han smilerynker, der hemmelighedsfuldt tittede frem fra hans øjenkroge. Det undrede Sabrina, hvordan én, der ikke kunne være mere end et par år ældre end hende, havde formået at få den slags rynker. Hun fik helt lyst til at se det smil, der havde efterladt sig så tydelige spor på hans ansigt, og hun kom til at stå og gætte på, hvad der ville få ham til at smile. Det var selvfølgelig Annette, der fik mindet hende om, at det var Lillaslips og ikke hans kammerat, Sabrina var der for at koncentrere sig om.

”Må jeg ikke lige have lov til at præsentere dig for Sabrina Kjærrød?” brød Annette ind i de to fyres samtale, så snart de så op. ”Landets dygtigste praktiserende hjerteklinter.”

”Og eneste indtil videre,” påpegede Sabrina, imens hun forsøgte at virke, som om det ikke var noget særligt, men hun kunne ikke undgå at smile stolt, når Annette præsenterede hende på den måde. Hun rakte hånden frem. ”Det er et meget nyt felt.”

”Jeg har godt hørt om din biks, en rivende succes, lige siden I startede for et par år siden,” sagde Lillaslips, idet han tog imod Sabrinas hånd. Et rutinepræget håndtryk. Han var helt sikkert vant til at hilse på mange flere mennesker, end han kunne huske.

”Mere et par håndfulde år.” Sabrina havde også en rutine. Det var helt okay for hende, at han ikke ville huske hende, men hun ville gerne hjælpe Annette, så det var vigtigt for hende, at han i det mindste huskede hendes historie. ”Vi åbnede først rigtigt for et par år siden, men vi havde været i gang flere år i forvejen for at få godkendelser, certificeringer og alt det andet på plads. Det er ikke lige den del, jeg selv ved mest om, jeg er mere håndværker end forretningskvinde. Men det gjorde det jo ikke mindre nødvendigt at få det hele på plads, før jeg kunne begynde at bruge mit håndværk til noget.” Sabrina trak på skuldrene med et smil, som måske lidt afslørede, at hun ville ønske, at hun kunne have været den del foruden. ”Jeg anede ikke, hvor meget der skulle til, inden vi kunne komme i gang. Men det er jo et nyt felt, og ingen anede, hvor det passede ind. Psykiatri, plastikkirurgi, noget tredje? Annette var guld værd på det tidspunkt.” Annettes skulder fik et klem, og Annette gav først et veltrænet smil til

Sabrina og vendte sig så tilbage til Lillaslips. ”Hun kendte folk, der faktisk kunne forstå lovgivningen og vidste, hvilke godkendelser det hele skulle igennem. Uden dem var vi aldrig kommet i gang.”

Lillaslips nikkede opmærksomt, imens hun fortalte. Selvfølgelig var han interesseret, ellers havde han slet ikke været der den aften, og hvis salgstalen generede ham, gjorde han ingen tegn på det. Han flyttede sin opmærksomhed til Annette, som var den, der faktisk havde noget andet end reklame at tilbyde. ”Virkelig? I kan også hjælpe med godkendelser?”

”Det kan du tro.” Annette skiftede vægten fra den ene fod til den anden, så hun, uden at tage et eneste skridt, kom tættere på Lillaslips end på Sabrina. ”Må jeg ikke lige vise dig vores kontaktvæg herovre? Der kan man ...” Hun var allerede begyndt at gå.